

НИКАД ДОСТА

ИГРАЧ МАЊЕ

Чудо

Док чудо спава
И чуда сања
У сну се смешка
Под звездама мрешка

Кога то брине
Кад чудо кине
Кога то слуди
Када се буди

Ко се то љути
Кад чудо ћути
Ко се то крије
Да чудо није

Кога то боли
Кад чудо воли
Ко се то смеши
Кад чудо греши

Ко се то пита
Где чудо скита
С ветром се бори
Док не изгори

Трагови

Гледам те
Како будиш нам дан
У додир топим се

У паклу су ноћас
Изгореле сумње
Јутро нам верује

Људи огледала
Без снаге и осмеха
Дигли су погледе

Страхови окуви
Јецај твој говори
Живи смо сувишни

Тебе чувам да..
Тебе љубим да..
Тебе чувам да..
Да не заборавим
Како вешто нестају трагови за нама

Знамо да ветрови
Смеју се
Док лете
Изнад границе
Врте странице

Тебе чувам да...
Тебе љубим да...
Тебе чувам да..
Да не заборавим
Како вешто нестају трагови за нама

Није важно

Идем ходам унатрашке
Саплићем се и тумарам

Сустиже ме умор света
Тежак као крвав камен

Пристајем да будем везан
Везан за стуб вашег срама

Ишчупали сте ми језик
Пригушен мој крик без краја
Одсекли сте ми и ноге
Јер не марширам са вама

Страх ме грли са свих страна
А кривице није било

Неко хоће неко неће
Нико нема право гласа

Одузели сте ми чак и оно
Што није припадало мени
Све вас чека исто само
Ко ће пре да стигне тамо

Игра чигра

Хееј
Као да је време стало
Као да је ветар стао
Као да је мисао
Као да је срце стало
Хееј
Као да ме не видиш
Као да смо нестали
Ту сам поред тебе
Хоћеш ли се сетити
Хееј

Вољена земља

Тумарам вољеном земљом
Глув за свакодневицу
Бука је прекрила све знаке живота
Видим се тек у понеком погледу

Да ли да копам или да чекам
Да ли да погинем или да се сећам
Питају се врели кораци
Докле моја снага може да добаци

Тама је
Неиздржива
Сенке су
Побегле
Нису нашле ништа што их подсећа на радост

Музика је
Прогнана
Играч мање
У грудима
Није нашао ништа што га подсећа на радост
Однео је све са собом што га подсећа на радост

Где је моја вољена земља
Играла се црним сном
Прождрале је себичне душе
Деца њена сад царују дном

Да ли да копам или да чекам
Да ли да погинем или да се сећам
Питају се врели кораци
Докле моја нада може да добаци

Несаница

Уморан сам
А главом без обзира
Бежим од сна

Спавао сам
Једном пре сећања
Сећам се сна

Огледала промичу
Кошмари чекају
Стрпљиво

Борба са јутрима
Живот у рукама
Невештим

Пловио сам
Једном
У рукама сигурним

Пловио сам
Једном
У топлим водама
На чвсртим ногама

Кроз мракове света

Мирисе ветрова
У плућима негов'о сам
Без страха од сутра
Даном се играо

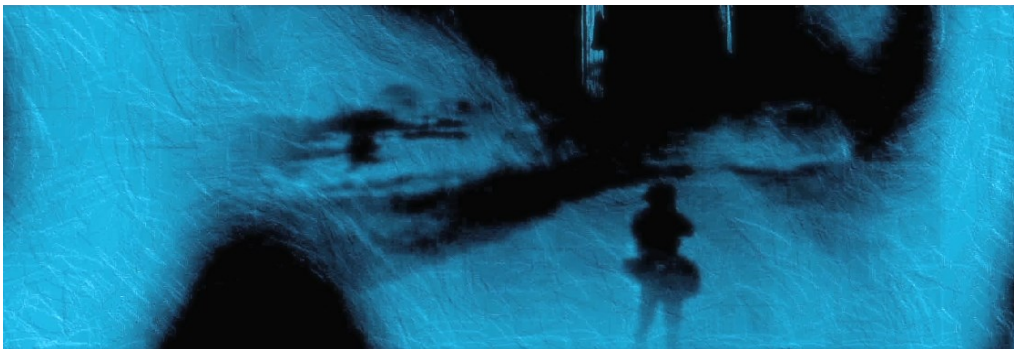
И нисам бринуо

Само одједном
Пред слабим очима
Живот је синую

У небо се расуо

И стално ме зивкао
И себи вукао

Нисам остао тамо где сам био
И нисам бринуо

Време ветра

Голица ме глас
Који шапуће

Нешто ми прича
Али га не чујем

И није важно
То што прича
Важно је то
Што ми говори

Памтим сваку реч
Пратим сваки покрет
Да не заборавим
Да не заборавим

Кад год те видим
Моја нада се оснажи
Моја самоћа се постиди
Кад год те сретнем

Ово није време
За људе које знам
Ово је време
За хијене
Ово је време
За подвиг
Ово је време
За тебе и мене

Да не заборавим

Чујем твој глас како дозива ветар
Поведи ме са собом
Чујем твој глас како дозива мене
Поведи ме са собом
Чујем твој глас како дозива ветар

Витези

Љубав је субверзија
Од љубави дрхте сви
Сјајни храбри витези
Волите без милости

Љубав је субверзија
Љубави се плаше сви
Сјајни храбри витези
Љубите без милости

Један човек бледог лица
И један човек танке коже
Један човек огледало човек бол
И један човек који све може
Осим да.....

Рођена у вечности
Не можеш јој побећи
Сјајни храбри витези
Једном ће те сустићи

Субверзија љубави
Највећа од свих
Сјајни храбри витези
Кују овај стих

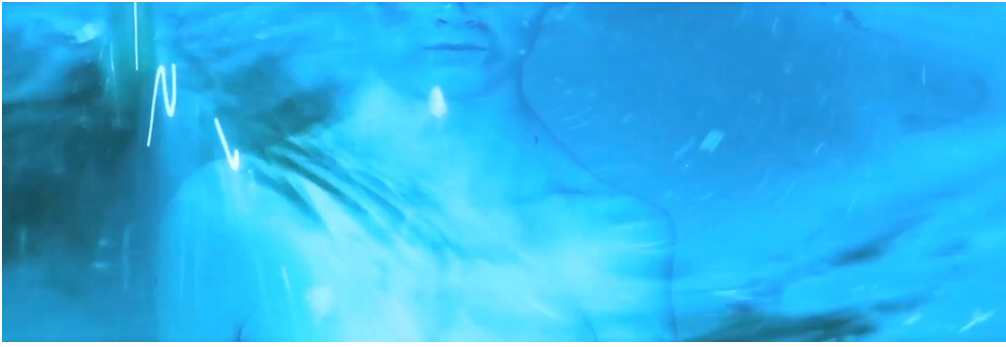
Вечера

Хиљаду црних лептира
У стомаку мени заигра
Сваког јутра
На путу ка сутра

Сваки трен ме вуче преко границе
О како је тешко стићи жив до вечере
Сваки трен ме вуче преко границе
О како је тешко стићи на две ноге

Сваки ме корак тресе као грозница
Врели су табани хладан зној ме облива
Сви ти погледи, наде, очекивања
Кичма ми пуца не уме да се савија

Сваки трен ме вуче преко границе
О како је тешко стићи жив до вечере
Сваки трен ме вуче преко границе
Једно ме срце не да преко ивице

Вода

Савест је крива за све
Пропале прилике

Јутра откривају све
Поноћне обмане

Чуда проналазе све
Напуштене истине

Ја сам сазидао све поноре
Зато што не чујем те

Глув од самоће
И сећања

Клоним се свега што доноси додир
Свега што спаја и нуди могућност
Клоним се свега што доноси радост
Клоним се тебе

Као да ме не видиш
Говориш
Као да смо нестали
Ту сам поред тебе
Хоћеш ли се сетити

Будиш ме губиш ме
Кошмар не престаје
Док тињам док горим
Верујем да постојим

Чува ме додир твој

И очи које виде где ће глава пасти
И руке које знају да прихвате бол
И снага која неће у заносу расти
Више од себе
Више од нас